

— Ули-ца „Ста-ра“ — срича Босилко надписа, забитъ въ стената на отсрещното здание. — Тя е, сжщата! — спомня си той. — А номеръ седемъ?... Кжде ли е номеръ седемъ?...

— Дръпни се! По-настрана! Какво си спрѣлъ посрѣдъ пята? — задърпа нѣкой Босилка за лакета.

Босилко трепна. Единъ високъ човѣкъ, съ фуражка, съ чизми и съ сабя стоеше отпреде му.

— Хайде... — махаше ржеце той, — по-настрана. Тукъ минаватъ хора...

!! Босилко сне ветхата си, измачкана шапка, пристъпи на една си кракъ, после на другия и рече разхълцанъ:

— Господине, номеръ седемъ търся, номеръ седемъ отъ улица „Стара“. Нося писма.

— Номеръ седемъ? Ей го номеръ седемъ! — сопна му се човѣкътъ съ сабята. — Влизай вжтре!

Босилко изгледа очудено вратата, до която

бѣше се изправилъ, видѣ отстриани въ четвъртита рамка „7“ и бързишкомъ изтърча нагоре по стълбитѣ.

II.

Следъ малко Босилко излѣзе пакъ на улицата, наложи шапката си и тръгна.

— Вижъ ти, — мислѣше си той, — колко му е лесно на човѣка съ сабята. Всичко знае, може да отиде кждето си ще, отъ никого не се плаши. Пъкъ азъ... Добре че не ме гълчаха, — продължаваше да върви и да мисли той, като зави изъ друга улица. — Предадохъ писмата, взеха ги, разписаха се и — туй то. Пъкъ този човѣкъ нѣмаше очила. Господаритѣ, всичкитѣ, все носятъ очила, а този не носи. Защо ли не носи? Не, той носи, само че сега не ги е сложилъ. А